

Dr. Borbély István

Ott született a Székelykő lábánál, ahol a keskeny és kicsiny völgy s az ezt környékező, magasba emelkedő hegytetők önkéntelenül is arra ösztönöznek, arra tanítanak, hogy állandóan csak előre, csak fölfelé nézzünk. Azoknak volt utóda, akik egykor a kicsiny bányavárosban kincset keresni, szilárd vaskincset napvilágra hozni ereszkedtek le a földnek mélyébe; akik megtanulták és tanították, hogy csak a szorgalmas, bátorító munkának lehet és van sikere, eredménye.

Ott élte le gyermekéveit, hol nagyapai ajkak mesélték, hogy mikép tört fel a sötét bányák szájánál az egy Istenben törhetetlenül bízó, elszánt férfiak ajkáról a szoltáros zsolozsma: „Te benned biztunk eleitől fogva“; ott hallotta a föld mélyén dolgozó férjekért aggódó nagyanyák ajkairól felhangzani a bizakodva kérő dalt: „Vigyázz értem Ur Isten“. Ott lépte át először a templom ajtaját, hogy meghallja ő is az emelkedett lelkű unitárius papnak szenvedő, küzdő, de békeséges türelemmel felruházott, híveihez intézett szavait: „ha Isten velünk, ki lehet ellenünk!“ Ott lépte át először az iskola küszöbét, honnan annyi kiváló egyén indult el az élet útjára nem szegyént, hanem dicsőséget hozni kicsiny városa, népe, papja és tanítója számára.

Dr. Borbély István Torockón született s megnyilatkoztak benne népének jellemvonásai. Le nem kicsinyelhető ambícióval tört mindig csak előre, támogatva ideáljait, céljait szorgalmas munkával; akarata nemhogy megtörést, de még akadályt se akart ismerni semmiben; sokszor talán túlmerészek voltak vállalkozásai, de ő csalódásra sohasem számított, mert erős volt hite, bizalma, vallása és egyháza iránti szeretete. Ami eltöltötte keblét ifjú korában, csak erősbödött benne, a meglelt férfiben. Így szállt le a mélyre, a tu-

dományok nem egy ágának mélységes bányájába, hogy kincset hozzon onnan napfényre és szerette volna, hogy az általa felhozott kincsek mind közös birtokká legyenek. Így iparkodott növelni az utódokat a közép- és főiskolákban. Tisztelet, érdeklődés és szeretet is környékezték ezért.

Legszeretettebb tere az irodalom volt; a XVI-ik évszáz irodalomtörténetének ismeretében valóságos tekintélynek számít. Ez kapcsolta össze lelkét az unitárius egyház történelmével és vitte oda, hogy az unitárius hitelvek fejlődését is tanulmányozza. Ezek biztosították számára a teológiai tanári katedrát, hol sokat vártunk tőle s hol alig több mint három év alatt, rengeteg munkát végezett.

A küzdelemtől nem irtózott; bátorsága még a világháború frontharcosai közt se hagyta el, mert mint mondá: „ha Isten velünk, ki lehet ellenünk!?” „s ha béres lennék — folytató — akkor is csak jó béres tudnék lenni, mint katonatisztól pedig, életem és becsületem követeli, hogy méltó, jó katona legyek!” Több kitüntetés mellé II. Vilmos császár csakugyan saját kezüleg tűzött mellére vitézségi érdemrendet.

Dr. Borbély István 1932. március 20-án reggel végsőt lehel. Reggeli $\frac{1}{2}$ 6 órakor az a család, melyet úgy szeretett s melyért még élni akart, gyászba borult. A háború sebe, az élet megpróbáltatásai nem tudták megörölni erős szervezetét, de a spanyol-bebetegség által okozott tüdő- és mellhártyagyulladás megölték.

Ő már pihen . . . kiszenvedett! Március 21-én végbúcsút vetünk tőle.

A történelem méltatni fogja érdemét. Mi csak gyászolunk és emlékezünk.

Csifó Salamon.

Ekárt Andor

Mint a szép tisztán csörgedező hegyi patak, olyan volt az Ekárt Andor 64 éves földi pályafutása, amely f. é. március 31-én véget ért. A „Székelykő“ tövéből indult el s a vadregényes „Firtos“ alatt végződött be. Utjában a föld szennye s az élet alantas iszapja egy pillanatig sem zavarta meg. A lelki magaslatok tiszta levegőjében csörgedezett. Az az ártatlan és jó lélek volt meglett férfi korában, aki volt, mint kis gyermek. A modern ember bonyolult és kitanulhatatlan lelki világától távol állott. Jelleme kristálytiszta és átlátszó volt. Beszéde és cselekedetei nem arra szolgáltak, hogy eltakarják a szív érzéseit, hanem ami szívében volt, az volt ajkain s az nyilvánult meg cselekedeteiben. A mai tülekedő kor versenyében részt nem vett; rang, kitüntetés és előléptetés után nem szaladott, hanem megelégedett lelkiismerete jutalmazó érzésével. Igénytelenségénél csak szerénysége volt nagyobb. Ezen bölcs élet-filozófiája bizonyos kedves humorral párosult. Olyan humorral, amely nem sért és nem bánt senkit, hanem derüt és vidámságoi áraszt maga körül.

Ezeket a kiváló emberi tulajdonságokat vitte magával lelkész pályájára. Ennek lehet tulajdonítani, hogy a csehétfalvi egyházközségben megkezdett papi működését ugyanott 38 éven keresztül folytatta anélkül, hogy onnan bárhova is elpályázott volna, vagy ellenséget szerzett volna magának. Neki csak barátai és tisztelői voltak, pedig nem félt az igazságot kimondani s megvalósítani. Hű és igaz pásztora volt a reábizott nyájnak, amely még sokáig fogja emlegetni nemes jóságát és igazlelkűségét. Kedves jó barátunk pihenj csöndesen abban a drága honi földben! Mi szeretettel őrizzük emlékedet!

V. A.